

mijmering / streven

Het woordje geluk komt de laatste dagen veel langs. Het zal wel met de tijd van het jaar te maken hebben, je wenst elkaar het fijnste en het beste, je hoopt op geluk, voor de ander en voor jezelf. Voor het begrip geluk bestaat geen eenduidig synoniem. Woordenboeken doen pogingen om het te beschrijven, maar hoewel

iedereen - toch minstens voor zichzelf - ongeveer weet wat er met geluk wordt bedoeld, is het een woord met net zoveel betekenissen als er mensen zijn. En bovendien veranderlijk en kortstondig.

Geluk hoort bij 'als ik later groot ben'. Dan ... en vervolgens komt er een pakket van wensen en verlangens die we graag willen realiseren. We kunnen niet anders, wij mensen moeten streven. Naar meer, groter, mooier, dieper, hoger, verder, materieel of immaterieel. Is het één beter dan het ander? Wat mij betreft niet, we streven naar wat ons past. Grote wensen en diepe verlangens doen evenredig streven, zoals de uitslaande slinger van een klok, een wetmatigheid waarmee we moeten dealen. Het motto van de op een haar na heiligverklaarde Titus Brandsma was 'wij zijn niet op aarde om grote dingen te doen, maar de kleine dingen op grootse wijze'. Ik herinner me een moment op mijn zestiende. Ik stond in druk verkeer bij een stoplicht te wachten en voelde de wereld even als compleet, en mezelf onderdeel daarvan. Dat was groots. En klein. Groots omdat zo'n moment allesomvattend is, klein omdat het niet per se tot grootse daden leidt. De vierkante meters van geluk lijken kleiner te worden naarmate ik ouder word. Pas ik mij aan of is geluk dichterbij? Streef ik naar geluk of geluk naar mij?

Streven is hardnekkig, een woeling die zich steeds weer doet gelden. Ondertussen kijk ik naar de lange blonde wimpers van mijn slapende, zich nog van geen streven bewuste kleinzoon op mijn schoot. Klein geluk. Letterlijk.